

ע"פ 28534/03/20 - מעיין מור מוסמן, לבנה-לוסי מור נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 28534-03-20 מור מוסמן ואח' נ' ישראל

לפני
כבוד השופט רביד
כבוד השופט לוי
כבוד השופט יניב

מערערים

1. מעיין מור מוסמן
ע"י ב"כ עו"ד
2. לבנה-לוסי מור
ע"י ב"כ עו"ד שקלאר

מדינת ישראל

נגד
משיבים

החלטה

זו בקשה להארכת מועד להגשת ערעור עד למועד הגשתו בפועל בתאריך 12.3.20.

אין חולק שההליך מושא הערעור הסתיים בגזר דין בתאריך 12.1.20, כך שעל הערעור היה להיות מוגש בהתאם לדין עד למועד 26.2.20.

לטענת ב"כ המבקשות (שלא ייצג אותן בהליך דלמטה) פנו אליו המבקשות בתאריך 3.3.20 לאחר שהוגש כנגדן בתאריך 16.2.20, בעפ"ג 37590-02-20, ערעור המדינה על קולת העונש שהושת עליהן, ואז התגבשה דעתו שלמעשה נעשה עמן עוול בכך שלא נטען ולא התבקש דלמטה להימנע מהרשעתן בדין. זאת הסיבה לאיחור בהגשת הערעור כאשר לדידו שורת הצדק מצדיקה היעדרות לבקשה.

ב"כ המאשימה הביע התנגדות נחרצת לבקשה. לגישתו מדובר בערעור "טקטי" שלא היה מוגש אילמלא ערעור המדינה. לטענתו, למבקשות אין כל סיכוי להצליח בערעורן שכן הודאתן והרשעתן בתיק הייתה חלק מהסדר טיעון שנכרת בינן לבין המדינה בבית משפט קמא, ואשר בעקבותיו תוקן כתב האישום נגדן. הסכמת המדינה לתיקון כתב האישום נעשתה במסגרת הסדר על פיו הן יורשעו בדין. הודעת הערעור מהווה אפוא ניסיון להתנער מהסדר הטיעון כאשר מתן הכשר להודעת הערעור יביא לכך שערכאת הערעור תעמוד לראשונה לפני בקשה שכלל לא עלתה בדיון

בבית משפט קמא. די בכך להביא לדחיית הבקשה. זאת ועוד, הלכה למעשה, עו"ד שקלאר מנסה לטעון "כשל בייצוג" של עו"ד שני ממשרד עו"ד ששי גז שייצג את המבקשות דלמטה, ואולם משהוא בוחר לתמוך טענה זו רק באמצעות מכתב של מבקשת 2 (להבדיל מתצהיר ערוך כדן), ואינו מצרף את התייחסותו של עו"ד שני לאמור כדרישת הפסיקה [ראה מ"ח 3546/05 נמני נגד מדינת ישראל (22.11.05)] - די בכך ללמד שאין סיכוי לטענה ולערעור. ב"כ המאשימה הוסיף וציין כי למבקשות אין סיכוי להצליח בערעור גם מן הטעם שהימנעות מהרשעה הינה הליך חריג השמור למקרים חריגים ויוצאי דופן שבהם נוצר יחס בלתי מידתי בין הפגיעה הצפויה מעצם ההרשעה לבין העבירה שאותה ביצעו ושיקולי הענישה הרלוונטיים לגביה. מצב זה אינו מתקיים במקרה שלנו לנוכח חומרת האירוע והאינטרס הציבורי הרלוונטי.

לאחר שבחנו את הבקשה ונסיבותיה נחה דעתנו שדין הבקשה להידחות וזאת על בסיס נימוקי המאשימה כמפורט לעיל - ולא נחזור. עיקרו של דבר, שלא הונח בפנינו טעם ממשי המניח את הדעת להיעתר לבקשה. זאת, לאחר שנתנו דעתנו להצדקה הנטענת לאיחור, למשך האיחור וללב העניין בנדון כאן - סיכויי הלכאוריים של הערעור. מנימוקי הערעור עולה שהמבקשות אינן מבקשות להשיג על גזר דינו של בית משפט קמא ואינן מצביעות על כל טעות או פגם שנפלו בו. המבקשות עותרות הלכה למעשה לחזור בהן מההסכמות שגובשו בינן לבין המאשימה דלמטה תוך פתיחת ההליך מחדש. לא זו בלבד שלא הונחה התשתית העובדתית המצדיקה קבלת עתירה שכזו, באופן אשר יצדיק את קבלת הערעור, אלא שגם שורת הצדק אינה תומכת במתן הארכה המבוקשת.

הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, כ"ג אדר תש"פ, 19 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.